

vendig, ja, det maa jeg naturligvis i og for sig beklage, og saa megen Respekt, jeg end kan have for det ærede Medlems Bedømmelse af en lovgivningsmæssig og forvaltningsmæssig Situation, og saa, gerne jeg end vil vise al mulig Hensyntagen til det ærede Medlems Opfattelse, maa jeg dog sige, at naar det ærede Medlems Evne til at opdage Nødvendigheden her er i saa afgjort Modstrid med den Betragtning af hele denne Sag, som de store kommunale Organisationer har lagt til Grund for deres Henvendelse, ja, saa haaber jeg, at det ærede Medlem vil undskylde, at jeg har maattet lægge Hovedvægten paa det sidste: Organisationernes Henvendelse, og ogsaa nu under Sagens videre Behandling nødes til at se bort fra det ærede Medlems manglende Evne til at se den Betydning, som denne Sag kan have. Det ærede Medlem mener ikke, at man ved Lovgivning kan gøre det til Pligt for Præster eller Lærere at give disse Indberetninger. Det ærede Medlem kan dog formentlig ikke for Alvor mene, at man ikke skulde kunne gøre dette til Pligt for Præster og Lærere. Jeg ved ikke, hvad der skulde hindre Lovgivningsmagten i her at træffe Bestemmelser, som paalægger disse Embedsmænd en saadan Pligt. Naar det ærede Medlem mener, at dette skulde vanskeliggøres derigennem, at Præsterne gør dette Indberetningsarbejde gratis, ligesom de fører Kirkebøgerne gratis, saa spørger jeg det ærede Medlem: Hvad er det, Præsterne faar deres Lønninger for? Det ærede Medlem vil dog vide, at det er ikke blot for det at gaa i Kirke Søndag Formiddag, men det er i det hele taget for at udføre de med Præsteembedet forbundne forskellige Virksomheder. Jeg kan derfor ikke tænke mig, at det ærede Medlem, naar han overvejer Sagen nærmere, virkelig vil fastholde en saadan Betragtning som den, at Præsterne udfører dette Arbejde gratis. Naar det ærede Medlem saa siger, at af Hensyn til Alimentanterne, som jo er nævnt i Kommissionsbetænkningen, behøver man ikke at gennemføre en saadan Lovgivning, for man kan bare forøge de Bøder, som disse ikendes, naar de ikke melder sig og præsterer de Beløb, de skal yde — ja, saa vil jeg sige, at naar en Alimentant er forsvundet, kan det være meget godt, at man idømmer ham en rigtig stor Bøde, men det kan han jo tage sig ret let. Saa længe det kan lykkes ham at gemme sig for Bidraget, lykkes det ham ogsaa nok at gemme sig for Bøden; og naar man

faar fat i ham, synes saa det ærede Medlem, som jeg forstaar her optræder som Repræsentant for vidtgaaende Sparebestræbelser, at det er en særlig stor Besparelse, at give ham denne store Bøde, som han saa formentlig skal afsone paa Samfundets Bekostning? Jeg tror, det er Sparebestræbelser, som, gennemførte i det Omfang, i hvilket det ærede Medlem mente de skulde gennemføres, vilde bidrage til at øge det offentliges Udgifter des mere, jo mere man mente at straffe den vedkommende.

I øvrigt skal jeg sige, at jeg glæder mig over den Modtagelse, Lovforslaget har faaet, den synes at tyde paa, hvad jeg kun med Glæde kan se, at der er al Udsigt til, at det vil kunne gennemføres i den nærmeste Fremtid. Det ærede Medlem Hr. Jacob Christensen mente, det var uheldigt, naar man i § 8 havde ladet Plads aaben for en forskellig Fremgangsmaade med Hensyn til Kontroltællingen, idet man nogle Steder kunde udføre den een Gang, andre Steder to Gange. Det er der ganske rigtigt aabnet Mulighed for ved Udtrykket, at det skal ske indtil to Gange aarlig, men jeg skulde antage, at der paa Grundlag af en Bestemmelse som denné ret hurtigt vil udvikle sig en fast Praksis omkring i de forskellige Kommuner. Jeg tror, det vil være vanskeligt at fastslaa een Gang i alle Kommuner eller to Gange i alle Kommuner, saa længe man ikke har Erfaring for, hvorledes det hele vil komme til at virke, og hvad der med Hensyn til denne Kontrols Udøvelse virkelig er fornødent. Saa mente det ærede Medlem, at § 12 er uforstaaelig. Jeg spørger nu det ærede Medlem: Skal man dog ikke have mindre god Villie til at forstaa og i alt Fald mindre Evne, end jeg ved det ærede Medlem besidder, for at komme i Vanskeligheder ved Læsningen af denne Paragraf? Jeg kan ikke opdage, at der her skulde være aabnet nogen som helst Mulighed for at gaa til Bøder paa under 10 Kr.; derimod skal jeg erkende, at Sætningen: „der ikke kan fastsættes til under 10 Kr.“ i første Stykkes sidste Punktum er overflødig, og det er maaske denne indskudte Sætning, der har bevirket, at det ærede Medlem er kommet i Tvivl. Det ærede Medlem spørger saa: Er det Domstolene, som dikterer Bøderne? Det mener jeg rigtignok, det er. Naar der i denne Forbindelse er Tale om idømte eller vedtagne Bøder, skønner jeg ikke rettere, end at man derigennem har